No. 18.

VLISSINGSCHE COURANT.

Vrijdag 10 Februarij.

De uitgave dezer Courant geschiedt geregeld driemaal per week. De prijs van het abonnement is voor drie maanden f 2,25, en franco per post f 2,50. Advertentien worden geplaatst a 20 Ct. de regel, uitgezonderd Huwelijks-, Geboorte- en Doodbekendmakingen, waarvan de prijs van 1 tot 6 regels f 1,20 is, en voor elke regel daarboven 20 Ct.; behalve 55 Ct. zegelregt voor iedere plaatsing. Men abonneert zich bij alle Boekhandelaren en Postdirecteuren in het Rijk. Brieven franco.

INGEZONDEN STUKKEN.

Vraagstuk over het Behoud van den algemeenen vrede.

De heer Lore, Consul-Generaal der Nederlanden te Cuba, zich tijdelijk binnen het vaderland bevindende, heeft, in een drietal welgeschrevene artikelen, opgenomen in het *Journal de la Haye*, zich met het onderzoek en de beantwoording van zeer gewigtige vraagstukken bezig gehouden, bij één waarvan (*J. d. l. H.* van 4 dezer), wij eenige oogenblikken willen stil staan.

Zie hier dat vraagstuk:

Uitgaande van het beginsel, om den vrede der wereld te bevestigen; welke zouden dan de punten zyn, waarmede onder anderen zich zou behooren bezig te houden een ALGEMEEN CONGRES, *vereenigd met het oogmerk om de schadelyke gevolgen te verhoeden, welke de aanstaande overstrooming van Chinesche voortbrengselen voor Europa moet aanbrengen?* Een vraagstuk, welks oplossing, naar de meening des geachten schrijvers, zou kunnen en moeten gepaard gaan met het gemeenschappelijk vaststellen van zoodanige bepalingen, als waardoor tevens een duurzame vrede tusschen de beschaafde volken zou worden verzekerd.

De punten, bij de vraag bedoeld, worden kortelijk door den schrijver opgegeven; en dezelve mededeelende, behouden wij ons voor, onze beschouwingen ten aanzien van elke dier punten, mede te deelen.

1°. De nijverheid, in de eigenlijke beteekenis van dit woord, zal over de gansche uitgestrektheid van het staatsgebied der contractanten eene volmaakt gelijke bescherming genieten, *ten einde hare voortbrengende kracht te vermeerderen: van welke de zedelyke en verstandelyke ontwikkeling der maatschappy afhangt.*

Bedenkingen. *a.* Uit de verwezenlijking van dit punt, op eenmaal, zouden onvermijdelijk binnen onderscheidene Staten zeer gewigtige schokken moeten ontstaan, van welke de nadeelige gevolgen een zeer groot tijdsbestek zouden behoeven, om te kunnen worden hersteld.

Alle eigenaren van bezittingen, van ondernemingen of inrigtingen, aangekocht of daargesteld, onder eene geheel tegenovergestelde orde van zaken, t. w. de zoodanige, welke de mogelijkheid liet bestaan, of te weeg bragt, om van die eigendommen in den Staat voordeel te genieten, zouden op eene schromelijke wijze eensklaps in hunne belangen worden benadeeld; en de algemeenheid hiervan zou eene billijke schadeloosstelling onmogelijk maken.

b. Die Staten, waar de meeste kapitalen voorhanden waren, om in den handel of de nijverheid te kunnen worden belegd, zouden noodzakelijk het meeste worden bevoordeeld, omdat daar, waar geene of zeer weinige kapitalen gevonden werden, slechts weinige ondernemingen tot uitbreiding van handel of nijverheid aldaar zouden kunnen plaats vinden.

De schr. wil hier wel, bij het 5° punt, door het oprigten van spaarbanken en leenbanken voor de industrie, in voorzien; doch om te kunnen *sparen of beleenen*, behoort men toch vooraf *waarden* te bezitten, en het is juist dit gebrek aan waarden, hetwelk in de door ons bedoelde Staten, aan de klassen, welke de nijverheid zouden kunnen helpen uitbreiden, ontbreekt. Vanwaar voorziening hierin? Door het verleenen van crediet, *zonder* waarborg? Treffende voorbeelden, vroeger in *Frankryk*, heden ten dage in *Amerika* en elders, wijzen voldoende aan, waartoe *dit* stelsel leidt. De rijkere Staten zouden dan de armere weldra nog veel armer gemaakt hebben, door hen buiten de mogelijkheid te stellen, met voordeel te produceren, met hen in kunstmatige en goedkooper productie te concurreren.

Daardoor vermindering van consumtie *hier*; overproductie *ginds*; aan geene van beide zijden heil.

c. De geopende vrijheid zou in vele Staten, bijzonder die met kapitalen, eenen sterken prikkel daarstellen, om steeds meer en meer te produceren, en dit zoo spoedig en onkostbaar mogelijk, met terzijdestelling, waar dit kon, van zoovele menschenhanden, als de kunst maar immer zou mogelijk maken te ontberen. Dus ontzettende vermeerdering van productie, doch met geene mogelijkheid evenredige vermeerdering van consumtie; derhalve overproductie tot in het oneindige.

Wij stellen hier de vraag: bevindt men [illegible] den tegenwoordigen toestand der maatschappijen, [illegible] wordt geproduceerd, [illegible] verhouding tot de vraag, welke zich opdoet? Gewis veeleer het laatste, dan het eerste.

Men kan van alles koopen, zooveel men wil; het is voorhanden. De productie-middelen zijn in grooten overvloed aanwezig: de kapitalen, de grondstoffen, de menschenhanden of de werktuigen, de mijnen, de gronden, (ook onbebouwde) van alles in overvloed. Maar veel daarvan blijft ongebruikt, blijft onbenut.

Er bestaat na dit alles, geene verhindering tegen de uitbreiding van productie in Europa, — dan alleen in het gebrek aan consumtie, aan *vraag* naar de voortbrengselen.

Zal men nu die vraag doen ontstaan, door nog altijd meer voort te brengen, door in alle landen de productie uit te breiden van die vele artikelen, naar welke nu reeds geene genoegzame vraag bestaat, om de werkzame klasse bij de vervaardiging derzelve brood en toereikend bestaan te kunnen verschaffen?

Elk werkman, die men *meer* aan den arbeid zet, zal voor 't oogenblik brood, hoe karig dan ook, bij het geringe loon, kunnen verdienen; doch, arbeidende, is hij reeds bezig, aan den ondergang van dit zijn bestaan te werken; zijn werk vermeerdert slechts de overproductie; nog eene wijle tijds slechts, en zijn meester bezit *te veel* voorraad en moet hem wegzenden. Men mag zelfs niet eens beweren, dat hij gedurende den gulden tijd, in welken hij arbeid vond, de consumtie hielp vermeerderen. Zijn loon zou zoo laag zijn gesteld geworden, bij den grooten beschikbaren voorraad van menschenhanden, dat hij zich weinig meer zou hebben kunnen aanschaffen, dan hetgeen hij bij gemis aan arbeid, ook van de algemeene of bijzondere liefdadigheid zou hebben genoten. Wil men het opheffen, den afgrond der overproductie dempen; men moet beginnen met de consumtie, de vraag naar voortbrengselen te doen toenemen, en te waken, *dat deze bestendig van duur kunnen zyn.* Dit verrigt men niet, door allerwege zoo snel, zoo goedkoop en zooveel mogelijk te produceren; men kan het alleen bereiken door aan de talrijke klasse der werklieden en debitanten zoodanige inkomsten te verzekeren, dat zij in de rei der consommateurs van de meest voortgebragt wordende artikelen kunnen plaats nemen, en daarin *blyven.*

Dit moet het punt van uitgang zijn, wil men de uitbreiding van productie bevorderen, zonder vrees van overproductie, stilstand en *malaise*, voor handel en nijverheid, waarvan Europa in dezen tijd zulke treurige en onrustwekkende voorbeelden oplevert. En juist door het kiezen van een ander punt van uitgang, de onbeperkte productie, zonder aan de instandhouding der consommateurs te denken, is men gekomen waar men is. Spoor nu de productie aan, door allerwege de concurrentie uit te breiden en mogelijk te maken, en gij vervalt van kwaad tot erger.

De geachte schrijver wil nu ten overvloede *de machines* allerwege onbelast hebben ingevoerd, wanneer er, bij de uitbreiding der productie, nog des te minder menschenhanden zullen benoodigd zijn, en de arbeid des te goedkooper en des te sneller zal kunnen verrigt worden: het meest geschikte middel alzoo, om ieder land, binnen den kortst mogelijken tijd, aan overproductie en gebrek aan consommateurs te doen laboreren.

De kundige schrijver, van gelijke staathuishoudige beginselen als de heer SAY en andere beroemde oeconomisten uitgaande, schijnt in het vertrouwen te verkeeren, dat, door het wegnemen der bescherming, welke nu sommige Staten aan hunne industrielen door inkomende regten op de vreemde voortbrengselen verleenen, het kwaad der overproductie zal worden te keer gegaan, dat het zichzelve zal genezen. Dit intusschen kan, onzes erachtens alleen zien op die Staten, welke hunne producten niet of niet grootendeels uitvoeren, maar waar de productie hoofdzakelijk bestemd is, ter voorziening in de behoeften van het binnenland, en waar men ook daarvoor reeds, door den prikkel tot mededinging, de productie overdrijft.

Maar, hoe zal een Staat in zijne productie belemmerd worden, die bij overmagt van kapitaal, waarvan de lage standaard der rente het gevolg is, en bij den hoogeren trap van volmaking zijner nijverheid, bijzonder van zijn machine-stelsel, alle andere Staten kan vooruitstreven en *blyven* streven, zoolang deze geene gelijke magt daartegen kunnen overstellen? Zal, bij ruimere wegen van uitvoer, de productie [illegible] niet nog op eene aanmerkelijke wijze toenemen, [illegible] al, zooals men zegt, het gras voor de voeten weg maaijen? Zeker zal dan de productie in *deze* laatste Staten verminderen, doch waartoe kan dit anders dienen, dan tot *hunne* schade? Waaruit zou er compensatie kunnen geboren worden? Gelooft men, dat eene eenigzins evenredig grootere consumtie in den van kapitalen en machines rijk voorzienen Staat zal plaats vinden, wanneer deze de industrielen van vreemde Staten zal hebben doen in het zand bijten? dat deze laatste nu meer afzet zullen hebben van *andere* hunner voortbrengslen, dan vroeger? Dit zou *kunnen* zijn, wanneer men in het kapitalen rijk voorzien land den meerderen arbeid door menschenhanden deed verrigten; doch wij weten het immers, dat de hulp van deze zooveel mogelijk worden vermeden, en men zich veel liever met alleen inlandsche brandstof consumerende machines behelpt, waartoe alweder de kapitalen ruimschoots de gelegenheid openen.

Bij eene volkomene gelijkheid van douane-stelsel zullen dan de Staten met groote kapitalen en de meest volmaakte nijverheid hetzelfde voordeel op minder gunstig gestelde Staten hebben, hetwelk nu reeds de met een eigen ruim kapitaal werkende handelaar heeft boven hem, die dit ontbeert. Voor den eersten zal alles gemak, en iedere gelegenheid tot het doen van voordeelige zaken geopend zijn; voor den ander zal alles met moeite gepaard, en menige schoone gelegenheid voorbijgaan, om het voordeel te behalen, hetwelk voor zijne krachten te hoog hing.

(*Het vervolg hierna.*)

NIEUWSTIJDINGEN.

GRIEKENLAND.

ATHENE, 12. Januarij. De Hollandsche fregatten (het fregat de Rijn, kap. *Byl de Vroe*, en de korvet Jason, kap. *v. d. Plaat*), zijn na een kort oponthoud te Pireus, naar de Levant gestevend.

DUITSCHLAND.

— Den 27 Januarij vernam het bestuur van Luxemburg, dat in het dorp Dalhein, kanton Remich, een oud man door zijne twee dochters in een kelder opgesloten werd gehouden. De politie heeft zich dadelijk derwaarts begeven en den grijsaard bevrijd die aan eene ketting op een bosch stroo lag, in een kelder van 6 vierkante voeten, en aldaar 15 maanden lang is opgesloten geweest. Hij is dadelijk naar het hospitaal te Luxemburg vervoerd en de regtbank zal de zaak verder onderzoeken. De man is krankzinnig, en de kinderen zeggen, dat zij gedwongen zijn geweest, uit hoofde van zijne kwaadaardigheid, hem aan eene ketting te sluiten.

ENGELAND.

— Met de den 28. Januarij te Malta aangekomen stoomboot *Oriental* heeft men de tijding, dat de beide Engelsche legerkorpsen, die in Affghanistan werkzaam geweest zijn, dat van Candahar namelijk en dat van Jellalabad, den 2 Januarij te Ferozepore aangekomen zijn, en dat dus Affghanistan geheel ontruimd is. De aftrekkende troepen hadden op den terugtogt veel door ziekte geleden.

Uit China had men tijdingen, den 10 November van Macao gedagteekend. De Britsche gevolmagtigden waren den 21 October te Chusan teruggekomen.

FRANKRIJK.

— Onder de anecdotes, tot de door sluikhandelaars gebezigde kunstgrepen betrekkelijk, zijn er niet weinige, die iets regt kluchtigs hebben, hetwelk zelfs hem, die de daad misprijzen, eenen glimlach afperst; het volgende dat, thans, onder dagteekening van 30 Januarij, uit Epinal in het departement der Vosges, geschreven wordt is misschien niet het minst koddige dier voorvallen: » Zeker inwoner der kleine stad B. had aan zijne woning twee jonge varkens geslagt, en om aan de daarop verschuldigde regten iets minder te betalen, geeft hij er slechts een enkel aan. Buren, die hem niet vriendelijk gezind waren, verklikken deze ontduiking der wet, en de ambtenaar, wien de zaak aangaat, een streng en deftig man, besluit om, van een zijner onderhoorigen verzeld, in persoon de zaak te gaan opnemen. Men kan denken, hoe de fraudateur schrikte. Gelukkig wordt hij nog een oogenblik voor de komst der beambten gewaarschuwd, en in haast komt hij op den volgenden inval. Hij neemt een der geslagte varkens en legt het in eene wieg, wikkelt het in lakens en dekens, verbergt den kop zoo veel mogelijk in een kinder-slaapmuts, haalt het wiegekleed er over heen en zet zich aan het wiegen.

De beambten treden binnen, verklaren het oogmerk hunner komst en beginnen het beneden-huis te doorzoeken. In plaats van twee varkens, welke zij dachten te vinden, vonden zij er slechts een. Daar zij intusschen zeker van hunne zaak achten te zijn, willen zij ook nasporing doen op de zolder en vorderen van den bewoner dat hij hen

derwaarts geleiden zal. « Gaarne zou ik dit doen," antwoordt deze, « maar mijne vrouw is niet te huis en. ik « kan de wieg van mijn zieke kind niet verlaten, want « het wordt wakker en begint te schreeuwen, zoodra het « niet gewiegd wordt." — « O! laat u dat niet terug « houden," zegt de opper-beambte, die begreep dat de verontschuldiging van den huis-bewoner slechts een uitvlugt was; « Ik zal wel zoo lang voor u wiegen, en de deftige man zet zich bedaard aan de wieg en wiegt met uiterste zorg het gesmokkelde varken. Natuurlijk wordt dit ook op den zolder niet gevonden, en de beide ambtenaren vertrekken, overtuigd, dat de man zich vóór hunne komst van het varken heeft weten te ontdoen.

BELGIE.

— Men is vol ijver om eene Belgische Kolonie in de Oost en in de West te vestigen. In laatstgemelde streek is men zoo goed als gereed, namelijk in de republiek Guatimala. Men maakt in Brussel reeds geschenken gereed voor den president van die republiek, welke de kolonisten zullen mede nemen. Dit is het eerste voordeel. Men vervaardigd, onder andere zaken, een prachtig kleed van scharlaken, rijk met goud geborduurd, waarvan de teekening door een bekwaam kunstenaar is geleverd; en een fraai tafelserviës van wit porselein met verguldе randen, hebbende in het midden het wapen van Guatimala, zijnde negen vulkanen, wordende door de zon beschenen, op den voorgrond een vrijheidsmuts (*le bonet phrygien*), met het volgende opschrift in verguldе letters: *La compagnie belge de colonisation au president de l'état de Guatemala.* Deze geschenken zullen door den heer *Simons*, directeur van de kolonie, aan de president worden aangeboden.

NEDERLANDEN.

— Z. M. heeft ƒ 300 en Z. M. Koning *Willem Frederik* ƒ 250 geschonken aan de weduwen te Helvoetsluis, wier mannen op den 9. Jan, verdronken zijn.

— Bij Koninklijk besluit van 2 Februarij 1843, nº. 56 zijn benoemd, tot ontvangers in de provincie Zeeland, te weten:

Van de directe belastingen te Zierikzee, de Heer *P. N. A. van Son*, thans ontvanger te Vere c. a.; van de directe belastingen te Cadzand, Retranchement en Zuidzande, de Heer *W. Schuylenburg*, thans surnumerair der belastingen in Zeeland; van de directe belastingen, in- en uitgaande regten en accijnsen te Vere, en van de directe belastingen en accijnsen te Oost-Cappelle, de Heer *A. J. van Teylingen*, thans ontvanger te Biervliet en Hoofdplaat; van de directe belastingen en accijnsen te Biervliet en te Hoofdplaat, ook voor de in- en uitgaande regten, de Heer *J. van der Hoff*, thans ontvanger te Ovezande; van de directe belastingen en accijnsen te Ovezande, de Heer *P. Alvarez de Backer*, thans surnumerair der belastingen in Zeeland.

MENGELINGEN.

(INGEZONDEN.)

Schilderijen zonder Lijsten.

Nº. 1.

De heer W., een welgesteld man, zit in een armstoel *à la voltaire*, gekleed in eene dubbel gewatteerde berliner kamerjapon; eene hagelwitte slaapmuts met rood flanel gevoerd, bedekt zijn achtbaren schedel. Zijn meer dan blozend gelaat en onderkin *à triple étage* bewijzen dat het goede der aarde bij hem redelijk wel gedijd. Hij blaast de krulvormige lichtblaauwe varinas-wolken met die onnavolgbare deftigheid voor zich heen, die den gegoeden Hollander in alle werelddeelen eigen is, en leest aandachtig in een dagblad. Mevrouw W., eene lange, magere, in lammertjesbaai en katoenen doeken gebakerde klepperende staak van eene vrouw, zit tegenover hem aan de theetafel, voor het vrolijk koesterende vuur eener met steenkolen en beukenhout gevulden haard, en breidt voor haren lieveling aan een paar veelkleurige polsmofjes. JANTJE, de schitterende rozenknop in den krans hunner huwelijksliefde; hun twaalfjarig zoontje, een aardige jongen, met groenachtige schelvisch-oogen, een kalkbleek gezigt, palmhoutkleurige piekerige haarlokken en door het overmatig gebruik van ulevelletjes, stroophuisjes en kokinjes tamelijk bedorven en zwarte tandjes, leest *de Hollandsche natie*; van tijd tot tijd, met de vingerenvlugheid van de hof-mechanicus BAMBERG, het oogenblik waarnemende, dat Ma eenige steken laat vallen, om eenige klontjes suiker in zijn allerliefst mondje te doen verdwijnen als de kurkballetjes onder de koperen bekers van dien goochelaar.

De heer W. (*Het dagblad toornig wegwerpende.*) Heb ik nu ooit van mijn leven.... dat is infaam.... dat is ongehoord; foei! foei! wat of ze al niet durven verzinnen!

Mevr. W. *Laat van schrik eenige steken vallen; JANTJE maakt van die confusie gebruik en recognoseert met zyne pypensteel-dikke vingeren in de suikerpot.* Lieve deugd! gij doet mij schrikken, bout! Wat is het? zijn de effecten gedaald? is het kruidmagazijn gesprongen? krijgen we weer inkwartiering of is de thee opgeslagen?

De heer W. Neen, beste! een aanval op ons zieleleven; een vurige pijl op de teederste gewaarwording van ons hart gerigt; een ijzeren vuist die zich opheft om het deksel onzer voor brand gewaarborgde geldkist te verbrijzelen; metalen vingeren, die zich als scherpe enterhaken aan ons eigendom willen vasthechten, om....

Mevr. W. Foei, JANTJE! handjes van de suikerpot, lievert!

De heer W. (*Vervolgende.*) Om ons zoo zuur verworven goedje, het erfdeel dat wij dit ontluikende genie (*op JANTJE wyzende*) eenmaal zullen nalaten, na onzen dood te verminderen! in een woord, een miserabele broodschrijver, die een ontwerp tot het belasten van erfenissen in de regte lijn durft verdedigen, « omdat, zegt hij, daardoor, « de zwaar gedrukte, mingegoede en behoeftige volks- « klasse zoude kunnen worden verligt, zonder tot het oude « heillooze middel van schuldvermeerdering, of het niet « minder heillooze van verhooging der belastingen *op het « algemeen* drukkende," toevlugt te moeten nemen, en « *duizenden* hun stukje brood goedkooper zouden kunnen « eten." Ik wensch dat ze dien kerel met zijne oude, afgezaagde praatjes van *gedrukte volksklasse*, *behoeftige burgers* enz. enz., belasten met het stichten eener volkplanting op den top van den *Chimborasso*, en dat hij dien *berooiden hoop*, met de *drukpers-vryheid*, het *journalisme* en al die fratsen meer, per stoom medenam: dan was ons gezegend landje van drie etterbuilen verlost.

Mevr. W. Och, bout! denkt uwé dat men in den Haag zich aan zulke couranten-praatjes stoort? Kom, kom; dat men verre neven en nichten, die onverwacht bij het erven met de neus in de boter vallen, laat betalen, dat is iets anders: het is voor hen toch alles winst wat er van komt; maar het erfdeel dat de ouder het kind moet bemaken te bezwaren, dat is een greep in het natuurlijk regt. Jongen hou je vingers van de suikerpot: dat snoepen is een verfoeijelijke gewoonte. (*roepende.*) GRIETJE, neem het theegoed weg. (GRIETJE *de meid komt binnen en volbrengt het bevel van hare meesteres.*) Neen, manlief, maak u daar geen zwaar hoofd over. Zouden zij, die door orde, vlijt en vooral door aartsvaderlijke zuinigheid (*hier brengt* GRIETJE *een flesch bourgogne en een zilveren soesenmand met gesuikerde nonnenveesjes en evenveeltjes en, zet een en ander in de plaats van het afgenomen theegoed.* JANTJES *kalkgezigt wordt min of meer appelbloezem; zyne redelyk groote neusgaten zwellen, als de wangen van een kikvorsch in een moddersloot; een aanminnig lachje ontbloot zyne kruidnagel-vormige tandjes,*) het zoo ver in de wereld gebragt hebben, dat zij hunne schaapjes op het drooge kunnen laten weiden, verpligt kunnen worden een gedeelte van het erfgoed af te staan, dat hunne kinderen moeten erven, om anderen, die gewoonlijk alles door de keel lappen, (*schenk eens, bout, de thee heeft my flaauw gemaakt,*) minder in de belastingen te doen betalen? de Ministers zullen wel wijzer zijn. (*zy drinken.*)

De heer W. En eeuwig en altijd dat geschreeuw over de belasting op het brood en de eerste levensbehoeften. Ik heb eens gelezen, dat men op het einde der 18e eeuw, in een groot land, het arme volk met brood van kastanjes en gemalen boomschors den honger stilde. (*Mevrouw W. presenteert hem de soesenmand*) Die nonnenveesjes zijn heerlijk, bout; GRIETJE verstaat er zich op. *Snippers, succade, fleur d'orange* en *rozynen* zonder pitten. (*met een volle mond.*) Waarom...., schrijft men niet eene prijsvraag uit.... om dit.... ook hier te beproeven? Ja, beste, uw gebak is delicieus; — maar die belasting op de erfenis.... (JANTJE *roezemoest in de soesenmand.*) Kind, gooit de boel zoo niet door elkander, je zult je portie wel krijgen.

Mevr. W. Alsof we reeds geen last genoeg met de armen hadden; ze loopen de deur plat, — en wat hebben wij deze winter niet gedaan! 25 soepbriefjes, ƒ 3,— aan de werkinrigting, 5 paar klompen....

De heer W. Ja, beste, als men tot de notabelen behoort, heeft men nu en dan nog al wat te lijden; als men het ongeluk heeft er warmpjes in te zitten, stort de smalle gemeente als eene lawine over het huis der gegoeden hunne jammerklagten uit, vooral (*geeuwende*) als zij de lucht krijgt, dat men de Nederlandsche volksdeugd, de weldadigheid, min of meer vereerd; — en is hetgeen wij geven niet in evenredigheid met hetgeen zij hebben verwacht, dan is het schelden geen gebrek. Gisteren kocht ik op de vischmarkt een springlevende groote tarbot; de visch was duur, ik betaalde die ƒ 5,—; een gemeene kerel deed zich voor om die t' huis te brengen; ik had er niets tegen, doch wilde vooraf accoord maken: hij eischte tien centen, en ik bood hem er vijf. Een brutaal vischwijf, die waarschijnlijk ook al die miserabele couranten leest, hoorde mijn aanbod en dadelijk was het: « *Nou Trui, « hoor je dien aberdoedas met zyn cascanade, hoe hy die sukkelaar op klompen voor vyf centen bekrengeld; en dat is « er nou nog al een die ryk is, die voor zeven jaren dienst « al twintig jaren een boel wachtgeld trekt? Kom hier, « dod, met je neus als een kabeljaauwslever, ik zal je vyf « centen op je gierigen ossensnoet turven. Poetst de plaat, « hoor je keutelaar, of je krygt het Grieksch a b op « je bakkes!*"

Mevr. W. Hoe wist dat infame wijf, dat gij wachtgeld trekt?

De heer W. Ook al door die vervloekte couranten. Laat ze maar schreeuwen, beste, het komt toch zoetjes binnen, en *ce qui est bon a prendre, est bon a garder*, Wij hebben dat wachtgeld nu juist wel niet noodig, maar....

Mevr. W. Wacht maar, boutje! de demon der bezuiniging zal dat appeltje voor den dorst ook wel doen verdroogen....

De heer W. Wat! aan mijn wachtgeld tornen?.... laten ze dat eens proberen! (*op de tafel slaande.*) Zie ik heb zooveel vaderlandsliefde alleen als al die schreeuwers te zamen. In het jaar 1831 heb ik mij ook nog als vrijwilliger bij de rustende schutterij aangeboden.... maar die aan mijn geld komt, komt aan mijn bloed, en....

JANTJE *reciteert, met de hand in de soesenmand en een evenveeltje in de mond.*

Hij, die het vaderland meer dan zich-zelf bemind....

De heer W. Och, lievert! schei toch uit met die oudbakken verzen. Lees Ma liever dat grappige versje eens voor van die man die ze op het krooningsfeest van koningin VICTORIA zoo in de maling hadden.

JANTJE. (*Zyne lieve tandjes vertoonende.*) Hi! hi! hi! Ja Ma, de reis van PIETER SPA naar Londen, die ze den hoed over de ooren sloegen, of, zooals de jongens op school zeggen, een *ferme broodhaalder* op zijn kop gaven, Hi! hi! hi!

Mevr. W. Strakjes kind! Wat een geheugen heeft dien engel. Maar manlief gij moest eens aan neef in den Haag schrijven, hij zal u het best kunnen inlichten. Heeft hij ons laatst niet geraden JANTJE te laten studeren, opdat hij.... maar dat is toch een satans werk, eeuwig zit die jongen aan de soesenmand.

De heer W. Och, beste! dat zal weinig helpen, en JANTJE zal buitendien wel door de wereld komen; hij heeft geld, een voortreffelijke aanleg, (JANTJE *neemt behendig drie koekjes uit de mand en steekt die in zyn zak, zonder dat zyne ouders het merken,*) bezit veel genie; (*Papa steekt zyn pyp aan; dit oogenblik neemt* JANTJE *waar, om gezwind het met bourgogne-wyn gevulde glas van papa te ledigen,*) o, die schalk zal er wel door rollen, niet waar, lievert?

JANTJE. Ja Pa! (*reciteerende*)

Uw welvaart zegt ons meer dan 't schoonste lofgedicht.

De heer W. Zie je wel, (*hy knypt hem in de wang,*) het zal een *bolleboos* worden, dat kan ik u verzekeren. Maar om tot ons à propos terug te komen: hoeveel wij ook geven, wij geven nooit genoeg, en zooals gij daareven teregt aanmerkte....

GRIETJE *komt binnen*. Ach Mevrouw, er staat eene arme sukkel van eene vrouw aan de deur, met zeven schapen van kinderen; haar man ligt sedert twee maanden aan de kalkjicht; je hart breekt als je die arme schepseltjes ziet, ze zien paarsch van den honger; ze hebben alles uit armoede moeten verkoopen....

Mevr. W. Alweer dat gemaal. Toe bout, schenkt eens, neem nog een nonnenveesje. Hoor eens GRIETJE, — eens en voor al — ik hou niet van die huisschooijers, die hunne kinderen als levende bedelbrieven overal meêslepen om medelijdende harten te verschalken; — de deur toe, voortaan, hoort gij?....

GRIETJE. Och, lieve Mevrouw! de man is zoo ongelukkig; de menschen zijn zoo verschrikkelijk arm....

Mevr. W. Genoeg, genoeg van dat gehuil en gelamenteer; dien de hemel met het bedelaars-talent, met krankheid, jicht en veel kinderen gezegend heeft, trekt zijne belasting van de gezonden en de rijken — en daarmeê is het uit, hoor!

GRIETJE. Nu, dan geef ik haar mijne nieuwejaarsfooi; ik kan het niet langer aanzien; de bloedjes schreijen zoo bitter....

Mevr. W. Zottin! — altijd met dat schuim van bedelaarsvolk vooringenomen.

GRIETJE. Ik denk aan de preek van Dominé B., van deze morgen; « *Armen en ryken zullen elkander ontmoeten; « de Heer heeft hen allen gemaakt.*"

Mevr. W. Het is goed, doe wat gij wilt. (GRIETJE *vertrekt.*) Die geest van tegenspreken, dat gekibbel begint mij duchtig te vervelen.

De heer W. Ja, beste! de oppositie is overal doorgedrongen. Die vrijheid van drukpers! die toenemende verlichting, vormt in alle klassen der maatschappij bemoeiallen, fikfakkers, courantenschrijvers, (*hy begint te dutten.*) lastige be.... dillers.... maar.... was ik.... baas.... heel de winkel.... marsch.... naar.... de kust.... van Guinée.... om.... goud.... te.... te zoeken. (*hy snorkt.*)

Mevr. W. JANTJE wees stil; Pa neemt zijn tukje; toe lievert, haal uwe schaduwbeelden; maar speel zoetjes, hoor!

GOES, 3. Februarij 1843. M. v. D.

CORRESPONDENTIE.

De brief van Anonymus in ons volgend Nº.

— Het artikel: Jaarlijksche, Algemeene Vergadering enz., wordt zoo spoedig mogelijk geplaatst.

ADVERTENTIEN.

ZEETIJDINGEN.

VLISSINGEN, den 9 Februarij. Sedert den 7 dezer zijn alhier ter reede gekomen.

Voor Antwerpen bestemd:

De vrouw Bouwina, B. H. Dekker, Corsoer, garst; Mina, M. C. Zell, Straalsund, graan.

Van Antwerpen zijn de Schelde afgekomen en van deze reede naar zee gezeild.

De twee Gebroeders, F. S. de Vries, Avontuur, Herald, J. Stehr, St. Ubes, Oceaan, W. de Ruyter, St. Domingo, Sylphide, H. Ahrends, Trieste, Jean de Locqüenheim, C. Peters, Avontuur, Lucille, L. Pesend, Virginien, Alexandre, H. Ludberg, Avontuur, Nadeschda, G. Silvin, Avontuur, The Friends, H. Coster, Avontuur, Sorio, F. Riorguist, New-Castle, John White, W. Moddril, New-Castle, Cabot, C. Raingeard, Avontuur, Avance, L. Roman, St. Ubes, The Mansion, W. Hallott, New-Orleans, Columbus, C. Zuedens, Avontuur, Constantia, N. Corlyon, Avontuur, Pekin, J. Havey, Avontuur, Jalk, W. Langler, Avontuur, Nautilius, J. Krafft, Avontuur, l'Union, L. Freericks, Avontuur, Georgiana, W. Stafford, Avontuur, Avance, J. Flernburg, St. Ubes, alle ballast; Erve, C. Hansen, schors, New-Castle; die Sonne, J. Schawls, suiker, Hamburg; de Magellaan, J. Meyer, stukgoed, Singapore; The Broadwoord, G. Johnson, steenkolen, Londen, Sunderland, laatst van Vlissingen; l'Adele, L. F. Musche, ballast, Bahia; Harriet, J. Bauning, stukgoed, Havanna; Dagmar, H. Winslow, schors, Bornholm; Centurion, C. Will, schors, Hull; David en John, J. Watson, New-Castle, Julius, G. Holm, Coppenhagen, La Dyle, C. Loonis, Havanna, Heinrich, N. Andries, Havanna, Adolph Yates, J. Pardiff, New-Castle, Rollance, J. Smith, New-Castle, de Maria, R. Gelaler, New-Castle, de Maria, J. Drabender, Liverpool, Bien, C. Hageson, Hartlepool, The Nile, J. Moon, Hartlepool, Nicolleth, W. Grunnerip, Liverpool, alle ballast.

MIDDENPRIJZEN

van de volgende Artikelen te MIDDELBURG,

9 Februarij 1843.

De Nederlandsche mudde.			De Nederlandsche mudde.		
2 J. Zeeuwsche dito	ƒ	7.75	Boekweit	ƒ	6.00
1 J. dito	«	7.50	Winter Garst	«	4.80
N. dito dito	«	7.40	Zomergarst	«	4.25
2 J. Walch. Tarwe	«	8.00	W. Witte Boonen	«	8.50
1 J. dito	«	7.65	W. N. Bruine dito	«	9.50
Nieuwe dito	«	7.60	W. O Paardenboonen	«	4.90
2 J. Zeeuwsche Rogge	«	7.10	Z. N. dito	«	4.50
1 J. dito	«	..	Raapolie	ƒ 54.50 p. v.	
Nieuwe dito	«	7.25	Patentolie	« 37.00	«
W. Groene Erwten	«	6.50	Lijnolie	« 37.00	«
Witte dito	«	6.50	Raapkoeken	ƒ 10.00 de 1040 st.	
Koolzaad	«	9.50	Lijnkoeken	« 9.00 « 1040 «	
Haver	«	3.00			

Te Vlissingen, bij A. W. VAN BEIJEN.